

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **N. S.**, zastoupena advokátem JUDr. Dmitrijem Rožděstvenským, Opletalova 4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) M. S., II) S. S.**, proti rozhodnutí ze dne 16. 9. 2025, čj. OAM-14434-16/DP-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2025, čj. 13 A 46/2025-51, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobkyni **se ukládá** zaplatit České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to **ve lhůtě 7 dnů** od doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra neprodloužilo žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, protože by při dalším pobytu na území mohla ohrozit bezpečnost České republiky. Žalobu, kterou žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala, městský soud zamítl (odkladný účinek, o který jej žádala, předtím žalobě nepřiznal).

[2] Proti rozsudku městského soudu podává žalobkyně (*stěžovatelka*) kasační stížnost a současně žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V důsledku dosavadních rozhodnutí jí hrozí, že bude muset ČR opustit, což rozdělí rodinu, zmaří pracovní a studijní vazby jejích členů k českému prostředí a zasáhne do nejlepšího zájmu stěžovatelčina dosud nezletilého syna. Ten zde studuje střední školu a jeho odloučení od matky či přesun do cizího prostředí během školního roku by jej nepřiměřeně zasáhlo. Pokud by stěžovatelčin manžel musel zůstat v ČR bez ní, rozvrátilo by to jejich rodinný život; pokud by ji následoval, mělo by to zásadní dopad na obživu rodiny (manžel tu totiž provozuje autoservis). Tyto okolnosti převládají nad veřejným zájmem už proto, že stěžovatelka v ČR pobývá dlouhodobě (od roku 2018) a dříve zde vykonávala užitečnou práci (jako sanitářka na infekčním oddělení nemocnice, a to i v době kovidu). Přiznání odkladného účinku je navíc jen dočasným opatřením a kasační stížnost není zjevně nedůvodná. Stěžovatelka k tomu prohlašuje, že nikdy nebyla v kontaktu s žádnými zpravodajskými či bezpečnostními složkami jakéhokoli státu.

[3] Ministerstvo podrobně popisuje stěžovatelčiny osobní poměry a nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kvůli rozporu s důležitým veřejným zájmem. Poukazuje na stěžovatelčino jednání, které je popsáno v utajované části spisu. Stěžovatelka podle něj ani příliš nekonkretizovala újmu, která by jí vycestováním hrozila.

[4] Stěžovatelčin návrh podporují i její manžel a syn coby osoby zúčastněné na řízení. Podle obou je stěžovatelka důležitým prvkem jejich rodiny, jak emočně, tak z hlediska praktického fungování. Syn studuje obchodní akademii, k tomu potřebuje klid a stabilní zázemí. Manžel zdůrazňuje, že kdyby manželka musela odjet, péče o syna by zůstala jen na něm, což by při jeho pracovní vytíženosti bylo velmi obtížné.

[5] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek, soud jej však může na návrh přiznat. Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou však dospěl soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou naplněny.

[6] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti soud zjišťuje, zda jsou splněny zákonné předpoklady (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj.

- zda stěžovatelce hrozí (pro případ, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy) újma nepoměrně větší ve srovnání s újmou, kterou by utrpěly jiné osoby, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a současně
- zda odložení účinků napadeného rozhodnutí není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Odkladný účinek je výjimkou ze zákonného pravidla a k jeho přiznání musejí nastat mimořádné okolnosti. Současně je na žadatelích o odkladný účinek, aby takové okolnosti tvrdili a podrobně uvedli, proč mají kvůli nim být odloženy účinky pravomocného rozhodnutí. NSS tyto okolnosti posuzuje vždy případ od případu, a odkladný účinek tak nepřiznává automaticky například ani ve věcech správního vyhoštění cizinců (rozsudek ze dne 5. 10. 2017, čj. 2 Azs 273/2017-19, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 58).

[8] I rozhodnutí ve věcech pobytových (zamítnutí žádosti o povolení či prodloužení pobytu, zrušení povolení k pobytu, zastavení řízení o žádosti) mívají obvykle za následek, že cizinec nebude moci v ČR legálně setrvat (nebo jen po dobu platnosti výjezdního příkazu). Tím spíš ale platí i zde, že soud nemá přiznávat odkladný účinek v běžných případech „jen“ proto, že nutnost opustit zemi, kde už je cizinec zabydlen, bývá dost zásadním a z povahy věci nepříjemným zásahem do jeho života.

[9] Stěžovatelce nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. U tohoto typu pobytového povolení je už z jeho názvu patrné, že ten, komu bylo uděleno, přišel do ČR právě za rodinou. Proto se ukončení takového pobytu pravidelně dotkne rodinného života. Přesto zákon nepočítá s tím, že osobní těžkosti, které z toho vzniknou, mají soudy běžně odvracet přiznáváním odkladného účinku. Tím by se totiž z výjimky stalo ve vztahu k určitému typu pobytového oprávnění pravidlo, což by popíralo mimořádnost odkladného účinku.

[10] Nejen stěžovatelka, ale i její rodinní příslušníci ve svých podáních popisují, že stěžovatelčin nucený odjezd by rodině přinesl různé komplikace. To je ale u takového

pokračování

rozhodnutí bohužel obvyklé (bylo by divné, kdyby tomu tak nebylo) – a nic mimořádně tíživého (po stránce sociální, citové, zdravotní či pracovní) soud na stěžovatelčině situaci nespatřuje.

[11] Stěžovatelka sama žije v ČR od roku 2018, kdy sem přijela s desetiletým synem. Její manžel zde pobývá a podniká spolu se svým bratrem už od roku 2010 (dříve provozovali nákladní dopravu, teď mají autoservis). Manželé tak po řadu let žili odděleně (i když stěžovatelčin manžel přijížděl do Ruska na návštěvu). Nelze tak souhlasit s tím, že by stěžovatelčin odjezd rozvrátil jejich rodinný život. Z ničeho ani neplyne, že by stěžovatelka s rodinou museli do budoucna žít právě jen v ČR, i když to dosud pro ně byla ta nejlepší volba. Pokud by manžel (i se synem) stěžovatelku následoval, je zřejmé, že by nemohl osobně a každodenně poskytovat služby autoservisu svým zákazníkům v Praze. Opět jde ale o běžný důsledek toho, že jeden z členů rodiny pozbude pobytové oprávnění. Navíc ani případný odchod z rodinného podniku není něčím, co by stěžovatelčin manžel musel řešit bezprostředně a s rizikem okamžité ztráty příjmů. V Rusku krom toho žijí dosud jak stěžovatelčini sourozenci, tak její starší dcera.

[12] Stěžovatelčinu mladšímu synovi, který žije v ČR s rodiči, bude příští měsíc osmnáct. Studuje v Praze prvním rokem střední školu, což jej k území váže, současně ale už pro svůj věk není na stěžovatelčině péči závislý. (Není na stěžovatelku vázán ani pobytově – stejně jako jeho otec má v ČR povolen trvalý pobyt.)

[13] Je přirozené, že od roku 2018 si zde stěžovatelka s rodinou vytvořili zázemí, to ale samo o sobě nezakládá právo na zvláštní zacházení ve formě odkladného účinku kasační stížnosti, pokud stěžovatelce v důsledku napadeného rozhodnutí nehrozí mimořádná újma (tj. újma převyšující újmu jiných cizinců v podobné situaci). Nic takového soud nezjistil.

[14] Proto ani nemusel poměřovat tuto hrozící újmu s konkrétním veřejným zájmem, který by naopak při setrvání stěžovatelky na území mohl být ohrožen. Jen obecně tak soud připomíná, že stěžovatelce nebyl prodloužen pobyt kvůli obavě, že by do budoucna mohla ohrozit bezpečnost České republiky. Důvodem ztráty pobytového oprávnění tedy nebylo například jen nějaké procesní pochybení na straně stěžovatelky (jako je tomu třeba při zastavení řízení o žádosti kvůli nepředložení podkladů). Konkrétními důvody, pro které ministerstvo stěžovatelce nevyhovělo, se však soud bude zabývat až při hodnocení přijatelnosti její kasační stížnosti.

[15] Soud tedy kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Tím nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

[16] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá podle položky 20 sazebníku soudních poplatků (který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích) soudnímu poplatku **ve výši 1 000 Kč**. Soud proto vyzval stěžovatelku k zaplacení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[17] Soudní poplatek lze zaplatit:
– v hotovosti na pokladně NSS;

- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol: 1100500326**.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2026

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu